

REDAKTORA SLEJA

Nē, tur nu vairs nevar darīt itin neko. Šoreiz nāksies samierināties ar faktu, ka mūsu pusē būs mazāk vēl par vienu stīru buciņu – dumikīti, kas metas pāri Mazsalacas – Valmieras ceļam tieši tad, kad mašīnu uz tā ir visvairāk. Un nevar neko pārnest ne buciņam, ne šoferim, jo tikpat neiespējami, kā buciņam iemācīties ceļu satiksmes noteikumus, ir mašīnai, kas brauc ap 90 km/h (un piedevām apzden citu mašīnu), apstāties 2 sekunžu laikā.

Skāde mašīnai, pavisam nelāgs liktenis buciņam, tomēr vienmēr jau var mierināt sevi, ka varēja būt vēl jaunāk.

Šis atgadījums ir bēdīgs, bet dzīve rit tālāk, tieša, ar nelieliem labošanas darbiem.

Toties aukstus sviedrus pār muguru izsauc notikums ar to pašu mašīnu, tanī pašā agrajā rīta stundā un uz tā paša Mazsalacas – Valmieras ceļa, tikai kādas 10 – 15 minūtes pirms bēdīgās sakriešanās ar stīru buciņu.

Rīts ir agrs, vēl gandrīz melna tumsa, brīdī, kad mašīna tuvojas “Ilguma krustam” (pagriezienam uz Burtņiekem). Ceļš sniegains, melns asfalts redzams tikai mašīnu riepu iebrauktajās risēs, pa kurām jāstūrē, lai stingri turētos uz ceļa. Bet kas tad tas? Pa mašīnu iebrauktajām slīdēm pavisam droši pretim tuntuļo apmēram metru garš bērnelis pelēkpelēkā kamzoliņā un nemaz nelielas izbiedēts no mašīnas staru kūļiem, kas nāk arvien tuvāk... Brīdī, kad šoferītis pelēko vīriņu ierauga, attālums starp viņiem ir vien dažī desmiti metru – dažās sekundēs! Šajā brīdī arī uz sekundi uzstib mazajam pie vēdera piekārtais atstarotājs, kas, kājniekam soļojot, šūpojas līdz ar viņu – brīžiem tas atrodas pareizā stāvoklī – ar atstarojošo pusi pret mašīnas lukturiem, brīžiem mašīnas staru kūļiem pavērsta tikai apaļā atstarotāja mazā maļiņa, kas nu nekādi nenodrošina labu ieraugāmību. Un mazais skolnieks nemaz nenojauš, ka viņš joprojām ir neredzams – viņš taču mašīnu redz jau no liela attāluma, un arī atstarotājs viņam ir!

Laime, ka šoferis pēdējā brīdī parāva mašīnu uz sāniem un pabrauca garām, taču es joprojām sev nevaru piedot, ka neliku mašīnai apstāties, lai atdotu pelēkajam eziņim savu – ap roku liekamo atstarotāju un pabrīdinātu, cik ļoti bīstami ir tumsā rītā, pelēkpelēkā kamzoliņā soļot pretim mašīnām...

Stīru buciņam vecāki nemācīja ceļu satiksmes noteikumus, arī meža skolā tam nebija izdevības uzzināt par “gājēja – bojāgājēja” likteni. Taču par dzīvnieku dabiskajiem atstarotājiem – viņu acīm – dabas māte jau pati ir parūpējusies.

Mums, cilvēkiem, ir iespēja itin vienkāršā veidā apgūt tās patiesības, kas nepieciešamas, lai pasargātu sevi un savus bērnus no mulķīgas un nevajadzīgas bojāejas uz ceļiem, bet par labiem atstarotājiem gan jāparūpējas pašiem.

Prātā nāk kāda vīra pastāsts par braucieniem ziemas sākumā cauri tumsajam Mazsalacas centram, kur ielas vidū “tusējuši” vairāki jaunieši. Tikpat neredzami kā mazais gājējs agrajā rīta stundā pie Burtņieku pagrieziena. Kad braucējs apturējās, lai informētu pārdošo jauniešu pulciņu par viņu nepamanāmību, pār šofera galvu nolijis sulīgs krievu lamu vārdu lietus – lai atkasoties! Vīrs vēlāk sprieda: nez vai tas bijis tāpēc, ka bariņā atradušās vairākas daļi dzimuma pārstāves, kurām bijis nepieciešams izrādīt savu drosmi un vīrišķību...?

Tomēr, sieviešu dzimuma pārstāve būdama, atļaus minēt, ka meitenēm noteikti labāk būtu patīkusi buča uz vaiga un rokā iespiesta paciņa ar jauki iesaiņotu atstarotāju – ieguldījumu kopējo pastaigu drošībai, garos ziemas vakarus mazpilsētā vadot.

ILZE MITĀNE

Slēposim, kaut vai (p)līst!

Emīls Taube bija viens no pirmajiem sportistiem, kas startēja Valmieras rajona čempionātā distanču slēpošanā Mazsalacā. Viņš savā vecuma grupā ieguva 6. vietu.

Visspraigākā cīņa par medaļām notika vīriešu grupā.

To jau gandrīz varot saukt par tradīciju – kā klāt kārtējais Valmieras rajona čempionāts distanču slēpošanā, tā laiks pagalam atmaigst.

Taču, kamēr citur sniegs nenovēršami pārvērtās pelkēs, Mazsalacas mežos tas spītīgi noturējās līdz pat sacensību dienai. Lai arī starta vieta no Mazsalacas vidusskolas sporta laukuma nācās atvirzīt kādus trīs kilometrus dziļāk mežā, bažas par sacensību atlikšanu pat visskeptiskākajiem nācās mest pie malas, kad sacensību dienā starta vietā ieradās tuvu pie deviņdesmit dalībnieku un vēl krietna daļa līdzjutēju un organizatoru.

Sacensību tiesnesis Ivars Slotiņš stāsta:

– Sacensības noritēja labi. Galvenais, ka bija sniegs un ka cilvēki bija apmierināti! Ir mums gadījās līdzīgas reizes, kad, sacensības rīkojot, laiks kļuvis ļoti silts.

Vai pieļāvēt domu par sacensību atcelšanu siltā laika dēļ?

– Pats nekad tādas domas nepieļāuju! Citi gan

pieļauj. Daudzi atbraucēji arī stāstīja, ka Mazsalacā tomēr situācija sniega ziņā vislabākā.

Jūs pats arī startējāt sacensībās. Kā vērtējat trasi?

– Grūti vērtēt, jo pats esmu to sagatavojis, šķūrējis. Trīs dienas pirms sacensībām ar Mišu (Mišailu Siņicinu - red.piez.) ar lāpstām strādājām! Bērām ciet vietas, kur bija negludumi vai zemes kukurūži, līdzinājām... Un rezultātā patiešām slīdēja labi! Varbūt pat pārāk labi, pats redzēju, kā no braucienā pa kalnu daudz krita, ātrums bija liels!

Mums trase pagaidām vēl ir dabīgā – nav tāda gludi nošķūrēta, sabērta ar smiltīm utt. Līdzekļi trūkst, bet jācer jau, ka kaut kad nākotnē tiksīm arī pie labas trases... Tomēr pozitīvi, ka trase tiek uzturēta visu ziemu – cilvēki var slēpot, cik tik vēlas un jebkurā laikā. Dažreiz brīvdienās te var redzēt bariem slēpotāju – tas priecē!

Sacensībās varēja piedalīties gan jaunieši, gan pieaugušie distanču slēpotāji. Visi dalībnieki tika

sadalīti un vērtēti 12 grupās pa vecumiem, bet vecuma ierobežojums šajās sacensībās nepastāvēja, jo dedzīgo slēpotāju rindās bija gan pavisam jauni censoni, gan arī cienījama gadagājuma vīri un sievas. Jāslēpo gan bija atšķirīgs daudzums kilometru – zēniem, meitenēm, jauniešiem, sievietēm un veterānēm 3 km, vīriešiem veterāniem 6 km, bet vīriešiem spēka gados nācās mērot 3 km garo distanci veselas 3 reizes – tātad 9 km.

Dažiem gan nolikto aplū daudzums likās par maz – piemēram, dažas jauniešes atzina, ka būtu bijušas priecīgas par vairākiem obligātajiem aplū viena vietā. To arī daudzi kompensēja, trasi izslēpojot vēl pāris reizes “uz savu galvu”.

Iespējams, tieši kopīgi norīkoto aplū skaits radīja jauko noskaņu sacensību dienā Skaņākalna mežā, jo uz tās pašas starta līnijas rindā stājās ikviens, tāpat arī finiša slāpajai mugurai un sārtajiem vaigiem galvenā neizbēga neviens neatkarīgi no gadu skaita vai profesionalitātes.

Tā kā sacensības risinājās turpat vai visu svētdienu, uz vietas varēja arī nobaudīt skolā gatavotos milzu pīrāgus un tēju, kas gods godam sasildīja nosalušos pirkstu galus un kompensēja slēpojot iztērēto enerģiju.

Lai arī dežurējošajai medmāsai nebija vajadzības vilkt ārā savu medicīnas kofertīti, neiztika bez kritiņiem un nelieliem starpgadījumiem.

Antra Limbēna:

– Slīdens bija! Kāda meitene nokrita kalnā, un viņas nūja uzdūrās uz manas slēpes – nogāzāmies abas! Tāpēc arī liekas, ka švaki nstartēju...
Toties pēc neilga laiciņa finišēja kāda meitene, kas savām draudzenēm sūrojās, ka „...viena tauta “uztesās” virsū, visa nūja tagad līka!”

Protams, nav vairs svarīgi skaitīt zilumus un noskaidrot cīņas karstumā radušos starpgadījumus, galvenais taču ir kopīgi radītais Notikums!
Dienas gaitā “Mazsalacietis” novēroja arī kādu sakrītību – vairāki, kas ne uz ko daudz necerēja, dīvainā kārtā tika pie medaļām. Antra Limbēna Veterānu 1. sieviešu grupā izcīnīja godpilno II vietu, gluži tāpat kā Mazsalacā ļoti pazīstama un cienījama dāma savā Veterānu 6. grupā Pārsla Radziņa:

Kā jūtaties pirms starta?

– Normāli! Ja neuzstāda lielus mērķus, tad pavisam labi. Pēc ilga pārtraukuma šī ir pirmā reize atkal uz starta.

Kā plānojat noslēpot?

– Grūti pateikt. Ja nenogāzīšos pār vismazāko ciniņi, tad varbūt tīri labi, bet citādi... un vēl manos gados!

Trasē pirms starta brīžiem bija vērojama pat neliela nervozitāte starp dalībniekiem, jo katrs taču vēlējās parādīt labāko sniegumu. Un labu sniegumu tiešām netrūka – īpaši sīva bija konkurence starp vīriem. Tur pirmās vietas savās vecuma grupās izcīnīja Ritvars Celmiņš, Dāvis Dravants, Lauris Briedītis, Guntars Cepļītis, Līgonis Bečers un Māris Radziņš. Sieviešu grupā pirmās vietas savās vecuma grupās ieguva Līga Valdmāne, Baiba Judīņa, Agita Āboltiņa, Ineta Zviedre un Skaidrīte Vērmāne.

Protams, pie medaļām tika arī daudzi citi censoni. Visās 12 grupās tika noskaidrotas un apbalvotas pirmās 3 vietas. Medaļas kopā ar dāvanu un pirmajai vietai – klingēri svinīgi tika pasniegtas skolas zālē.

Pasākums patiešām vērtējams kā jauks un izdevies, bet pats galvenais – veselīgi izdevies! Un, kas zina, ja jau laika apstākļi tiešām mēdz “atmaigt” uz čempionāta dienu, varbūt laiks ieviest kādu jaunu ticējumu?

“Ja laiks drīz pēc Jaunā gada kļūst siltāks, tad tuvojas kārtējais Valmieras rajona čempionāts distanču slēpošanā Mazsalacā!”

JANVĀRA, FEBRUĀRA AKTUALITĀTES MAZSALACĀ

14. janvāris	Mēģinājumus atsāk pūtēju orķestris diriģenta Mārtiņa Birņa vadībā.
18. janvāris, pilsētas dome	Dome apstiprina budžetu 2006. gadam
19. janvāris	Barikāžu atceres 15. gadadienai veltīts pasākums un nedēļa Mazsalacas vidusskolā
20. janvāris, kultūras centrā pl. 15.00	Vidzemes mūzikas skolu jauno izpildītāju koncerts, gatavojoties kārtējam pūtēju orķestra «Rīga» rīkotajam pūšaminstrumentu un sitaminstrumentu konkursam Rīgā
28. janvāris, Valmiera	Valmieras rajona un pilsētas pašvaldības sporta spēles, piedalās arī komanda no Mazsalacas
3. februāris	Svinīga skolēnu uzņemšana jaunsardzē Mazsalacas vidusskolā
3. februāris	Skolas padomes sēde
7. februāris, Mazsalacas domē plkst. 14.00	Mazsalacas pilsētas dome izsludina nekustamā īpašuma atsavināšanu (pārdošanu) izsolē ar augšupejošu soli par latiem. Nekustamais īpašums – Rīgas ielā 16, Mazsalacā, Valmieras rajonā, kas sastāv no trīs ēkām un zemesgabala ar kopējo platību 0,2555 ha. Sīkāka informācija un izsoles nolikums www.mazsalaca.lv/public/
9. februāris, kultūras centrā pl. 11.00	Valsts leļļu teātra izrāde «Jūties droši». Biļetes iepriekšpārdošanā kultūras centrā

Kultūras dzīve gada nogalē – bagāta!

Aizvadītā gada nogalē Mazsalacā patiesi izvērtās kultūras notikumiem bagāta – Ziemassvētku un Jaunā gada gaisotnē mazsalaciešiem savā pilsētā tika sniegta iespēja apmeklēt veselus septiņus kultūras pasākumus, no kuriem viens – koncerts/uzvedums ar Viļņa Daņiļeviča mūziku kora «Salaca» un vidusskolas vokālā ansambļa izpildījumā pat tika atkārtots.

Ļoti sirsnīgs un jauks vakars izvērtās 22.decembrī, kad kultūras centrā Ziemassvētku balle notika pilsētas vecākajai paaudzei.

Pensionāres Elga un Velta stāsta:

– Mēs bijām uz pensionāru balli. Mums tur ļoti, ļoti patika, skaisti bija! Viss koncerts bija jauks, bet īpaši tā Valmieras meitene, kas dziedāja. (Liene Šomase – red.piez.) Tas arī bija vienīgais kultūras pasākums, ko apmeklējām Ziemassvētkos.

Vēl pasākumā piedalījās balles viesi – «Dziesmotā senatne», Amatas novada dejojotāji un mūsu pašu kultūras centra senioru deju kopa. Vēlāk ballē spēlēja Gundars Zariņš.

Par interesantu un oriģinālu dāvanu mazsalaciešiem un ramatiešiem Ziemassvētkos

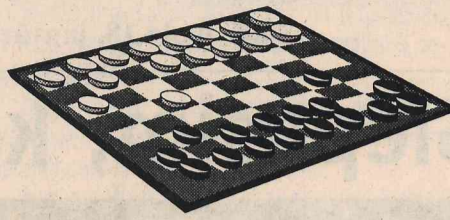
izvērsās koncerts/iestudējums ar Viļņa Daņiļeviča mūziku kora «Salaca» un skolas vokālā ansambļa izpildījumā. Skatītājiem tika dota iespēja izsekot visam Ziemassvētku stāstam, ko savās dziesmās izdziedāja koris «Salaca» Daces Jurkas režijā. Lai arī brīžiem iespaidu pārbagātībā (dejas, kustības, attēli uz sienas) bija grūti koncentrēties uz pašu koncertu, tomēr jāatzīst, ka garlaicīgi nebija. Varēja arī just, ka dziedātāji bija ieguldījuši milzīgu darbu, lai dziesmas skanētu! Arī komponista V. Daņiļeviča mūzika, šķiet, nevienu neatstāja vienaldzīgu!

Vēl kultūras centrā norisinājās mūzikas skolas koncerts, bija skatāma mākslas skolas audzēkņu izstāde, Ziemassvētkus svinēja mazie pašdarbnieki, pašvaldības darbinieki un vietējie uzņēmēji, pavisam mazajiem bērniem tika dota iespēja par brīvu noskatīties leļļu teātri «Baltais prieks», un visbeidzot bagātīgo kultūras pasākumu klāstu noslēdza Jaunā gada balle.

Paldies kultūras centra vadītājam Dacei Jurkai par svētku sajūtas radīšanu ar kultūras pasākumiem mūsu mazpilsētā pagājušā gada nogalē!

Dambretes vilinājums

«Dambrete ir prāta spēle. Nodarbojoties ar dambreti, bērni iemācās koncentrēties, būt nopietnāki, paredzēt uz priekšu gājienu – tas viss dzīvē var noderēt!»
Aldis Ertmanis

Janvāris mazsalaciešiem izvērsies spraigs un sportisks. Ikdienā daudzi pat neaizdomājas, ka arī dambrete līdztekus slēpošanai, peldēšanai un skriešanai ir pavisam nopietns sporta veids, kurā notiek čempionāti un sacensības. Arī Mazsalacā šāds čempionāts tiek rīkots gadskārtēji, tāpēc jau drīz pēc Jaungada ap trīsdesmit smadzeņu vingrināšanas entuziastu pulcējās Mazsalacas vidusskolā, kur tika rīkots nu jau deviņais Valmieras rajona čempionāts dambretē.

– Mazsalacā dambrete tik tiešām ir tradīcija, – stāsta Ojārs Beķeris, kas ir arī galvenais dambretes sacensību rīkošanas vaininieks. Tieši viņš pirms deviņiem gadiem šīs sacensības aizsācis Mazsalacā.

– Pat nezinu, no kādiem laikiem, bet Mazsalacā dambrete vienmēr bijusi cieņā. Pašam arī patīk šī spēle, bet sacensībās gan nepiedalos – kauns zaudēt lielajiem meistariem! Domāju, ka jāorganizē arī turpmāk. Mūs atbalsta gan skola, gan rajona padome. Arī rajona meistari brauc uz Mazsalacu piedalīties sacensībās, jo zina, ka tiesāšana šeit ir ļoti augstā līmenī. Pārstāvēti ir Burtņieki, Valmiera, dažreiz arī Limbaži.

Dambrete kā spēle

– No mūsu pilsētas ir cēlušies izcili dambretisti, – turpina O.Beķeris. Viens no izcilākajiem, viņš, starp citu, piedalās šajās sacensībās, ir Aivars Voiceščuks. Viņš bijis līderis un rajona čempiona vārda nesējs jau daudzus gadus. Bet ne tikai viņš vien! Ap viņu ir pulcējušies daudz jauniešu, kas trenējas pie viņa un aktīvi piedalās sacensībās gan rajona, gan valsts mērogā.

Pats Aivars Voiceščuks stāsta:

– Es dambreti sāku spēlēt ar pupām! 4. vai 5. klasē gāju, kad brālis man iemācīja vajadzīgos gājienu. Mums tēvs neļāva spēlēt – teica, ka tā ir blēņu lieta. Taču mēs sazimējām galdiņu, uzkāpām bēniņos un spēlējām tur.

Tagad A. Voiceščuks pats ir treneris dambretē. Viņš labprāt stāsta savu mācīšanas metodi: ne lietojot stīvos kauliņus un figūru nosaukumus pēc grāmatas, bet gan piemērojot tos bērna iztēlei un saprašanai. Tā «atpalikušais» kauliņš tiek nodēvēts par «sliņķīti», kas jāsūta skolā. Citi kauliņi tiek saukti par sunīšiem, un tā vārds pa vārdam, kamēr nopietnā dambretes spēle tiek pārvērstā par aizraujošu stāstu.

Ir, ar ko lepoties

Aldis Ertmanis ir dambretes pulciņa vadītājs Mazsalacā. Viņš stāsta, ka no Mazsalacas bērniem un jauniešiem šogad sacensībās piedaloties vien kādi pieci, lai gan parasti pulciņu apmeklē 28 skolēni.

Pulciņš darbojas apmēram 10 gadus.

Mazsalacieši ar labiem panākumiem ir piedalījušies rajona spartakiādē, startējuši valsts sacensībās, vienu reizi pat Maltā, kur iegūta 2. vieta. Arī republikas rīkotajā «Brīnumdambretē», kur piedalās sporta skolas un klubu komandas, Mazsalaca ik reizi tiek godam pārstāvēta.

– Uzspīd pa reizei arī talanti – mūsu pašu Ričards Sprūģis tagad spēlē pie meistariem, valsts individuālajā finālā Kuldīgā izcīnīja 6. vietu. Santa Īzaja arī piedalījās individuālajā čempionātā un izcīnīja 7. vietu, – ar lepnumu stāsta A. Ertmanis.

Uzmanību pievērš mazsalaciete Maija Grotuse, kas čempionātā piedalās kopā ar savu dēlu – Robertu Grotusu. Maija stāsta, ka šīs sacensības abiem esot pirmās – viņa atnākusi līdzīdēlam, jo kopā tomēr drošāka spēlēšana.

Roberts atzīst, ka viņam patīk spēlēt dambreti, bet, tieši kāpēc, – to esot grūti pateikt. Viņš dambreti sācis spēlēt skolā un tagad mājās pārējos ģimenes locekļus «mokat» – liekot arī tiem spēlēt. Ar tēti spēlē arī šahu. Roberts jau piedalījies kādā Valmieras skolas olimpiādē un ieguvis 4.vietu.

Tomēr sacensības jau nebūtu sacensības, ja tās nenāktu ar pārsteigumiem. Šogad meistarū klasē absolūtā rajona čempiona vietu neiegūva vis A. Voiceščuks kā citus gadus. Viņu «pārsita» Florians Senkāns, bet 3. vietu meistarū klasē ieguva Valdis Kampuss.

Sieviešu grupā uzvarēja Sandra Bobrova, bet tautas klasē – Miervaldis Asarītis. Apsveicam arī pārējo vietu ieguvējus!

SKOLAS VĒSTIS

Sadraudzība ar kaimiņzemes igauņiem

Tamsalu ģimnāzijas zēnu un meiteņu koris sniedz koncertu mazsalaciešiem.

Decembris un arī viss iepriekšējais pusgads Mazsalacas vidusskolai bija īpašs. Mēs daudz braucām ekskursijās (pa Cēsu rajonu, uz Bausku,

Siguldu, Latgali, Rīgu, Lietuvu u.c.) un apmeklējām teātra, operas un baleta izrādes («Toma Sojera piedzīvojumi», «Mūzikas skaņas», «Riekstkodis»,

«Meža gulbji», «Kraukšķītis» u.c.). Tas, manuprāt, ir nozīmīgi mūsu skolai, kas atrodas tālu no Rīgas, jo skolēniem ir iespēja iepazīt citas pilsētas un arī valstis. Ļoti priecājami, ka esam ieguvuši draugus no Tamsalu ģimnāzijas Igaunijā.

Pastāstīšu, kā sākās mūsu sadarbība ar šo skolu. Mūsu skolas direktore Inese Bērziņa 2004. gadā bija uzaicināta uz Bauskas 1. vidusskolas 85 gadu jubilejas svinībām. Tur viņa satika skolotāju Bruno Jansonu (latviešu skolotāju, kurš strādā Igaunijā) un lūdza, vai viņš nevarētu sameklēt kādu Igaunijas skolu, kura vēlētos sadarboties ar Mazsalacas vidusskolu. Tamsalu ģimnāzija bija par to iepriecināta, jo jau sen vēlējās atrast kādu draugu skolu Latvijā. 2005. gada maijā Mazsalacā ieradās Tamsalu ģimnāzijas direktors Aime Toops un direktora vietnieces, lai iepazītos ar mūsu skolu un aicinātu skolēnus un skolotājus sadarboties un dalīties pieredzē.

7. oktobrī skolotāju delegācija no Mazsalacas viesojās Tamsalu ģimnāzijā, kur abu skolu skolotāji dalījās pieredzē. Šajā dienā ģimnāzijas skolēni un skolotāji atzīmēja Skolotāju dienu. Bija priekšnesumi. Kā stāstīja mūsu skolotāji, Tamsalu ģimnāzijas meiteņu ansamblis mūsu skolotājiem pat vēltījis dziesmu – «Pūt, vējiņi!». Skolotāji apskatīja

15. gadsimtā celto Porkuni pili un muzeju, Tamsalu sporta kompleksu un Tamsalu kultūras centru. Vakarā viņus ielūdza uz Skolotāju dienas svinībām. Tur skolotāji secināja, ka igauņi ir ļoti viesmīļīgi, pat kopīgi dejojusi un dziedājuši ar mūsējiem.

Savukārt 19. decembrī mūsu skolā ieradās Tamsalu ģimnāzijas skolēni un skolotāji. Mēs, skolēni, klausījāmies koncertu, ko sniedza Tamsalu ģimnāzijas meiteņu koris, zēnu koris un meiteņu ansamblis. Nebija jau tā, ka dziedāja tikai viņi, pievienojās arī mūsu meiteņu kori un vidusskolēnu ansamblis, kurš izcēlās ar interesantiem tērpiem. Meitenēm bija skaistas, senatnīgas kleitas, bet zēnam (kurš šoreiz bija viens), protams, uzvalks. Lai vēlreiz atgādinātu, ka drīz būs Ziemassvētki, Tamsalu ģimnāzijas dziedātāju tērpus papildināja rūku cepures. Pēc koncerta draugi no Igaunijas apskatīja mūsu skolu, Valtera Hirtes muzeju, slavēja mūsu pavāres Andas cepto klinģeri un devās mājupceļā.

No šīs sadarbības mēs iegūsim ne tikai draugus, vēstuldraugus, bet varbūt kāds no mums vēlēšies arī apgūt igauņu valodu.

Ir sācies jauns gads, un es ceru, ka šai gadā mūsu skolu sadarbība turpināsies.

KRISTĪNE SLOTIŅA,
Mazsalacas vidusskolas skolniece

Ne ārste, ne tūrisma speciāliste. Talantīga gleznotāja

Visu rudenī Mazsalacas TIC telpās bija apskatāma Lienes Kurpnieces gleznu izstāde. Liels bija "Mazsalacieša" pārsteigums, kad, tiksminties par mākslas darbiem, atklājās, ka plašās gleznu izstādes radītājam ir tikai 21, turklāt bērība viņai nebūt nav pagājusi starp krītiņiem un guašas krāsu burciņām.

— Bērībā gribēju kļūt par ārsti. Visas lelles man bija sadurstītas, krāju dažādas tūbiņas un zāļu pudelītes... — stāsta Liene.

Tomēr par ārsti Liene nekluva. Pēc pamatskolas beigšanas Mazsalacā mācības tika turpinātas Pārgaujas ģimnāzijā Valmierā.

— Tā pa īstam gleznot sāku tikai pēc vidusskolas. Pamatskolā gan iesāku interesēties par zīmēšanu, bet vidusskolā tas viss tā kā noklusa.

Pēc vidusskolas beigšanas Liene iestājās augstskolā "Turība", lai studētu tūrismu, bet pēc pusgada atklājās, ka tūrisms nebūt nav Lienes lielais aicinājums.

— Sapratu, ka mani tas galīgi neinteresē, un aizgāju uz Starptautisko praktiskās psiholoģijas institūtu. Tad aptuveni gadu nomācījos Lauras Bogustovas zīmēšanas studijā. Tā arī viss sākās. Bija tikšanās ar māksliniekiem, staigājām pa galerijām... Vēl Rīgā gāju Mākslas akadēmijas kursos — tur nomācījos ap gadu. Tieši Mākslas akadēmija manī ielika stingrākus pamatus gleznošanai un radīja lielāku interesi par mākslu profesionālā līmenī.

Pašlaik esmu beigusi otro kursu Starptautiskajā praktiskās psiholoģijas institūtā, un vēl divi gadi ir priekšā. Prieccajos, kad atkal varēšu to visu atsākt!

Laiks gleznošanai

Šoziem Liene audzina savu mazo dēliņu Dāvi Jāni un turpina gleznot.

— Rudenī gleznu izstāde Mazsalacā man bija pirmā. Tomēr jau tagad abi ar mazo meistarojam augšā nākamā. Daudz darbu jau ir gata, vi, tāpēc domāju, ka noteikti nebūs ilgi jāgaida līdz nākamajai izstādei. Iepriekšējā dominēja abstraktas tēmas, tagad vairāk esmu pievērsusies ainavām, dabas skatiem. Zīmēju Vecates ainavas — ziemā, kamēr auksts, gleznoju no fotogrāfijām — pati safotografēju ainavas un tad tās zīmēju. Vasarā gan esmu dabā un gleznoju "pa tiešo".

Kā tapa doma par izstādi?

Liene Kurpniece: — Krāsas jau vien uzlādē, kamēr tu viņas maisi un jauc...

— Liels paldies jāsaka muzeja vadītājam Vijai Rozenbergai. Nezinu īsti, kur viņa manus darbus bija redzējusi, bet tieši viņa iemīnējās par izstādes ideju. Tad arī saņēmos, sapurinājās, mazliet vairāk piestrādāju, un tapa mana pirmā gleznu izstāde.

Tavas gleznas arī labi pār...

— Jā, pati biju pārsteigta, nebiju gaidījusi, ka vispār kāds tās pirkīs. No šīs izstādes gaidīju tikai vērtējumu — vai cilvēkiem patīk manas gleznas, ko viņi par tām saka. Tikai lai būtu stimuls kaut ko darīt tālāk! Bet cilvēki pirka — ģimenes draugi, tūristi, vecāka gadagājuma ļaudis...

Un, ja jau citiem patīk, tad var droši "cept" jaunas augšā!

Ko tev nozīmē zīmēt?

— Tā ir dvēseliska atpūta. Krāsas jau vien uzlādē, kamēr tu viņas maisi un jauc...

Mijā Mazsalaca

Liene atklāj, ka tagad, dzīvojot Vecates tuvumā, ļoti pietrūkst dzīves Mazsalacā. Pirmajā vasarā pēc pārvākšanās abas ar māsu pat ar riteņiem braukušas vakaros uz Mazsalacu pie draugiem. Ļoti mīļi bijuši arī pamatskolas skolotāji.

Tomēr Liene savu nākotni visdrīzāk saista ar Valmieru.

— Mazsalaca jau arī nekur nepalikīs — domāju turpināt rīkot izstādes muzejā, bet pašlaik abi ar draugu Jāni remontējam Valmierā dzīvokli un ceram uz savu dzīvi tur, — stāsta Liene.

Ģimene

— Ģimenē visi esam ļoti satīcīgi. Mamma ir tā, kas vienmēr domā par ģimenisko atmosfēru mājās. Īpaši man patīk svētku svinēšana ģimenē, vienalga, vai tie būtu Jāņi, Ziemassvētki, dzimšanas un vārda dienas vai kādi citi svētki. Ziemassvētki man ir vismīļākie. Tad mēs vienmēr kopā dodamies meklēt eglīti, mamma cep pirāgus. Par šo ģimēno svinēšanu prieku noteikti jāsaka paldies mammai! Šajos Ziemassvētkos man jau bija pašai savs bērns — centāmies arī viņam radīt svētku sajūtu, lai viņam būtu ko pabrīnīties — nesām pie eglītes, radījām visas tās gaismiņas... un viņam patika!

Kas tev liekas svarīgs šajā dzīvē?

— Gribas pabeigt izglītību un dabūt stabilu darbu. Tas pašlaik ir vis-svarīgākais, lai beidzot sāktos patstāvīga dzīve. Uzaudzinaš mazo Dāvīti... tas tomēr maina cilvēku, kad ir bērns — cilvēks kļūst nopietnāks, ir lielāka atbildība. Ir jārēķinās ar mazuli, tomēr tas ir jauki.

Kā tu sevi raksturotu?

— Esmu mierīgs cilvēks. Harmoniska. Kad gleznoju, man patīk, lai neviens netraucē, bet tā jau laikam ir vairumam cilvēku... Cilvēkos vis-vairāk nepatīk meli, skaudība un nenovērtība.

Ja tev būtu iespēja kaut ko mainīt, kas tas būtu?

— (Domā ilgi) Dīvaini, bet esmu ar visu diezgan apmierināta... Viss ir tā, kā tam jānotiek, pat ja pirmajā brīdī liekas, ka notikušais ir kaut kas briesmīgs! Tā ir tikai mācība, viss tomēr virzās uz labo.

Ko tu gribētu novēlēt mazsalaciešiem Jaunajā gadā?

— Vairāk apmeklēt dažādus kultūras pasākumus savā pilsētiņā! Vairāk dvēseliskuma! Protams, arī gaišas domas un veselību!

Sapnis par slidotavu

Līdz ar vecgada pēdējām dienām Mazsalacā ie-nāca vēl kāds jaunums — ziņa, ka laukumā pretīm Mazsalacas slimnīcas birzītei izveidota slidotava. Tomēr, ierodoties attiecīgajā vietā, «Mazsalacietim» pavērsās diezgan bēdīgs skats — ne īpaši gluds ledus pleķis, dažī soliņi, kas, nepiestiprināti zemei, jau bija apgāzti, un neviena slidotāja par spīti tam, ka ir agra pēcpusdienā skolēnu brīvdienā nedēļā.

Lai noskaidrotu, kāpēc Mazsalaca tik pēkšņi tikusi pie tik nežēlojama slidlaukuma, «Mazsalacietis» devās pie pilsētas mēra Ojāra Bekera.

— Slidotava nekādā gadījumā vēl nav pabeigta. Tai būtu jābūt ar pasildīšanās un pārgērbšanās iespējām, ar mūziku un pilnu apgaismojumu, un noteikti ar kāda uzrauga klātbūtni, ja mēs šo slidotavu gribam saukt par sabiedrisku.

Tomēr slidotava šeit tapusi tāpēc, ka pagājušajā gadā Skanā kalna mežā a/s «Latvijas valsts meži» būvēja ceļu. Tad arī mēs noslēdzām ar šo firmu bar-teru, ka dosim savu granti, bet viņi pretī par to palīdzēs mums ar savu tehniku slidotavas tapšanā. Tā šī vieta tika noplanēta, izņemta melnzeme, un pirms Ziemassvētkiem sākām laistīt laukumu ar ūdeni. Tagad šī slidotava ir gandrīz pieņemamā stāvoklī. Slidotava katru dienu tiek tīrīta un uzturēta kārtībā. Esam arī izgatavojuši hokeja bortus, taču, paklausot māmiņu un mazāko slidotāju vēlmēm, šogad tos neuzstādīsim. Borti tiks uzstādīti nākamziem, jo laukuma izmērs ir tieši tik liels kā mazam Kanādas hokeja laukumam.

Šogad slidotava paliks tāda, kāda tā ir. Esam uzliukuši vienu ielu apgaismes lampu, lai tur varētu sli-

Ledus ir, tikai nelīdzens, soliņi, kur pāraut sli-das, arī, tikai apgāzti.

dot arī vakaros. Katrs pārgērbjas, kā māc — vai nu mašīnā, vai uz zemes, soliņiem. Nākamruden gan iebetonēsīm metāla stabus, lai tur varētu piestipri-nāt bortus.

Vai nākamziem slidotava būs par maksu?

— Domāju, ka nē. Visdrīzāk slidotava paliks bez-maksas, līdz kamēr kāds uzņēmējs negriezīsies do-mē ar lūgumu atļaut šo laukumu apsaimniekot, izno-māt slidas, tirgot tēju vai ņemt maksu par slidotavas izmantošanu. Mēs labprāt gaidītu šādu cilvēku, kas gribētu uzņemties rūpes par slidotavu, un būtu gata-vi iznomāt šo zemes gabalu viņam par simbolisku cenu. Tad arī Mazsalacā varētu būt kā Valmieras sli-dotavā, kur firma «Eži» iznomā uz Valmieras zemes atrodošos slidotavu.

Ja šāda situācija izveidotos, tad, domāju, sli-do-tava noteikti būtu labākā kvalitātē nekā pašlaik. Do-me pagaidām nav plānojuši pati piedāvāt slidotavas pakalpojumu.

Bet vispār šķiet, ka bērniem tīri labi patīk, ka tur vispār ir slidotava. Esmu šad tad redzējis pat līdz divdesmit bērnu, kas tur slido, — saka O. Bekers.

«MAZSALACIETIS» JAUTĀ

Tiesa pret Latvenergo izpaliks

Oktoobrī *Mazsalacietis* ziņoja, ka Mazsalacas pil-sētas dome ir uzsākusi procesu par tiesāšanās ar *Latvenergo* par strīdīgo jautājumu — kam tad īsti pieder apgaismes līnijas Mazsalacā un tās apkārtnē.

Domes priekšsēdētājs Ojārs Bekers ziņo, ka do-me tomēr atradusi par pareizāku atteikties no tiesas.

— Rudens sākumā mēs izsūtījām minēto vēstuli ar lūgumu samazināt to maksas daļu, kuru pašval-dība jau savā laikā ir ieguldījusi elektroliņijas tapša-nā. Pašlaik joprojām gaidām atbildi.

Dome atteikusies no tiesāšanās, daļēji jūtot, ka arī citas pilsētas nekanāp līdzīgās *Latvenergo lietās*, un ir jau pieņēmusi lēmumu par elektroliņiju pirkšanu. Šī summa jau iekļauta domes budžetā. Elektroliņijas atpirkšana gan līdz šim nav izdarīta, un viss joprojām karājas mata galā. Pagaidām sta-bos paliek tik lampu, cik to ir, un labi, ka tās vēl deg. Arī līgums ar *Latvenergo* vēl nav noslēgts, tomēr do-me cer šo lietu līdz pavasarim sakārtot.

— Cik ilgi mēs šo lietu velkam, tik mums tas ir iz-

devīgi. Līdz ar šo vilcināšanos mēs nemaksājam dārgo apkalpošanu, lampas arī vēl pietiekami nor-māli turas, bet amortizācijas summa šajā vilcināša-nās laikā samazinās. Bilances vērtībai samazinoties, veidojas jauna, lētāka cena.

Daļēji šāda vilcināšanās patiešām ir apzināta, bet vēlreiz gribu teikt, ka mums šis līgums ir ļoti neizdevīgs un dārgs. Tik mazai pilsētai pat varētu teikt — katastrofāls, jo tik liela nauda, ko mēs budže-tā varētu atvēlēt kam citam vērtīgākam, ir jāatdod mērķiem, kuros jau vienreiz nauda ir ieguldīta.

Protams, lielajam "valim" *Latvenergo* šī nauda ir

kā tāds planktons — iesūc vai neiesūc, viņš to ne-maz īsti nejūt. Bet diemžēl šo "vali" savā peldējumā vēl nevienam nav izdevies apturēt. *Latvenergo* tais-nība ir no likumdošanas normas puses, mums — no morāli ētiskās.

Latvenergo darbinieki jau saprot, ka mēs šo lie-tu velkam, bet, kamēr no valsts puses nav liela spie-diena, arī viņi īpaši neuzmācas. Viņu pusē ir likums — tas ir viņu īpašums, neskatoties uz to, ka mēs šo projektu esam veikuši kopīgi. Šajā gadījumā mēs diemžēl esam bijuši tikai projekta partneri, nevis pēctecības īpašnieki, — skaidro Ojārs Bekers.

JAUTĀJAM MAZSALACIEŠIEM

Ko jūs novēlētu Mazsalacai, Jaunajā gadā ieejot?

OJĀRS BEKERIS, pilsētas mērs:

Lai mēs no pesimistiem un stipri lieliem opti-mistiem kļūtu par reālistiem! Izdarīt visu, kas ir mūsu spēkos, ar tiem līdzekļiem, kas mums ir. Un mums ir ļoti daudz — mēs labi mācāmies, mums ir ļoti daudz skaistu vietu Maz-salacā — varbūt pat pašas skaistākās! Mums ir auglī-gas zemes un apņēmīgi pen-sionāri, kas grib palīdzēt

saviem mazbērniem. Un es domāju, ka tie, kas ir aizbraukuši, reiz atbrauks atpakaļ! Mans novē-lējums ir — lai to, ko mēs visi kopā varam, to arī izdarām.

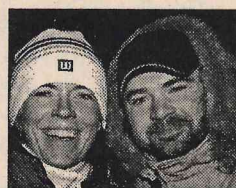
DACE JURKA, kultūras centra vadītāja:

Izdarīt visu neiespējamo! Pacelties pāri tām rūpēm, kas mums liekas ļoti svarī-gas, un nolikt kaut uz brīdi maliņā, lai tās kļūtu mazāk svarīgas. Censties arvien

INGUSS BUKŠS, Mazsalacas viesis:

Gribu novēlēt Maz-salacai palikt tikpat mazai, smukai un ietek-mējošai! Viņa ir tāla, bet laba!

LIENE BUKŠA, Mazsalacas viesja:

Ļoti jauka un skaista pilsētiņa! Gribu novēlēt tai saglabāt šo burvību, un lai kaut kāda industriālā attīstība nespēj sabojāt tās īpatnējo un skaisto seju!

ARMANDS MUTULS, ugunsdzēsējs:

Lai Mazsalaca nākamgad būtu labāka, skaistāka, rado-šāka un pilnvērtīgāka!

Lai balta zied laimes zvaigzne Jaunajam gadam!

Uzsākot jauno 2006. gadu, vēlos pakavēties pie mirkļiem un notikumiem, kas risinājušies ar un ap Mazsalacas vidusskolu un atstājuši manā atmiņā sudraba pēdas.

Vispirms jau daudzu skolēnu neatlaidīgais, rūpīgais mācību darbs, veiksmes skolas, rajona, novada un valsts olimpiādēs, kad uzrakstīts veiksmīgs zinātniskais darbs, referāts, ziņojums, gūstot patstāvīgā darba iemaņas, kad paaugstināta vidējā atzīme un gūta uzvara pašam pār sevi. Panākumi sportā, mākslinieciskajā pašdarbībā.

Manu kolēģu skolotāju radošā darbība, aizrautība, profesionalitāte un izturība mūsu saspringtajā, bet gandarījuma pilnajā darbā.

Prieks apbalvojumus un atzinīgus vārdus guvušo pedagogu, skolēnu un viņu vecāku acīs.

Iespēja, sadarbojoties ar pašvaldībām, Falkenbergu apvienību Zviedrijā, Līgu Rupertu ASV, pieņemot līdzekļus skolotāju un vecāku biedrībā «Mavi», saņemot labvēļu, tostarp Rotas un Valda Bērziņu, finansējumu, apbalvot labākos.

Iespēja būt kopā tradicionālajās ekskursijās, kad čāklākie skolēni apskata Latvijas skaistākās vietas.

2005. gada vasaras skolēnu Dziesmu un deju svētki, to pacilājošā un vienojošā atmosfēra.

Valtenberģu muižas, mūsu sākumskolas, krāš-

nā, sirsnīgā 225 gadu jubileja un jubilejas gadā gūtais augstais novērtējums – būt vienai no Latvijas 100 sakoptākajām pilīm.

Vecāku un skolotāju biedrības «Mavi» projekts ar Ģiterslo aprīņķi, iespēja mūsējiem divas nedēļas būt Vācijā.

Skolas draudzības aizsākums un turpinājums ar vācu, norvēģu, zviedru, igauņu un, protams, senajiem latviešu draugiem.

Daudzo viesu vēlēšanās smelties pieredzi no mūsu skolas vadības, pedagogiem, speciālistiem, apbrīna par bibliotēkas piedāvājumu.

Skolas darbam un attīstībai nozīmīgu lektoru, kā psihoterapeites Līgas Rupertes (ASV) un profesionāles sadarbībā ar vecākiem Dzintras Kozakas (Čēsis), lekcijas skolā 2005. gadā un turpmāk.

12. klases skolēnu humānais lēmums – pievienoties skolas un pilsētas donoru pulkam. Man bija gandarījums dzirdēt atzinīgus vārdus no Mazsalacas slimnīcas ilggadējās mediķes un vairāku desmitu reižu donores Vallijas Pētersones.

Novada pašvaldību deputātu atbalsts, izpratne un laba vēlējumi savai skolai.

Prieks par skolas avīzi un «Liesmas» pielikumu «Mazsalacietis», kuri atspoguļo mūsu veiksmes un problēmas.

Ceru, ka jaunais gads skolai būs veiksmīgs, izpratnes un sadarbības bagāts. Svarīgi ir, vai esam darījuši visu, ko spējam. Vai esam mierā ar saviem centieniem? Tas ir vienīgais, kas jāautā. Lai ir spēks un gandarījums ikvienam!

INESE BĒRZIŅA,

Mazsalacas vidusskolas direktore

ANITA GIRGENSONE

Atkal dzīves lielajā
Gadu tirgū
Laiks
Kā blēdis viltmanīgs
Skrejburzmā
Seko visur līdz
Un nemanāmi pielāvās
It pavisam tuvu klāt,
Tad... čukstus vilinot, piedāvā:
— Ņem lēti!
Gandrīz kā par velti! —

Mulsinoši
Apvārdos kārdinātājs,
Uzmācoties — arvien pārdošāk
Un cieši satverot
Pirkstiņu mazo:
Jau it kā... netīšām,
It kā... pusjokam,
Tikai...pārāk bīstami,
Jo — pa īstam
Nerimīša velk sev līdz
Stiprāko roku,
Lai nevaru vairs tam
Parādīt
Ne dūri, ne pigu,
Ne sargburvībā spēcīgo
Austraskoku.

Var dzīves lielajā
Gadu tirgū
Sameklēt un dabūt
Ne tik vien kā
Visu no tā,
Ko reklāma piedāvā,
Bet reizēm pat
Vēl daudz bagātīgāk;
Tomēr...neatrast
Un — nedz naudā, nedz graudā
Maksājot,
Nedz vaimanās un raudās
Tēldieviņiem lūdzot,
Nedz svinību kāpnēs mangojot,
Neiegūt
It nekā no...virsvērtībām,
Gadiem pāri... nemirstīgām,
Ja dvēseles alkām
Tieši tās
Neizvietojami
Pietrūkst.

Nē! Roka mana
Kārdinātājvelnam
Nepadosies;
Pat — ja, gūstā ņemta,
Saļims uz brīdi tā
Pievilsmes pelnos,
Tūlīt arī... saslīsies spītā
Un cīnīsies,
Un otras garaspēks ciets
Tai palīgā ies,
Līdzkamēr pirkstiņu mazo
Atbrīvos:
Tad no tirgus dziņām
Tālu prom...
Sava ceļa dievziņā
Abas dosies...

Esi redzams!

Lai arī gada tumšākais laiks jau aiz muguras, priekšā vēl divi gana tumši mēneši, kad ar dienasgaismu pievakarēs un rīta stundās pašvaki — īpaši atrodoties uz tumšiem ceļiem vai vienkārši gar šosejas malu ejot vai braucot ar velosipēdu.

Tā kā redakcijā bija ienākušas ziņas par trūcīgo izvēli atstarotāju ziņā pilsētā, «Mazsalacietis» nolēma veikt nelielu aptauju, apstaigājot vietējos veikalus un taujājot pēc šīs tik populārās un nepieciešamās preces — atstarotājiem.

Apskatīta tika arī cena, lai gan šoreiz tai netika pievērstā galvenā uzmanība.

Lūk, neliels apkopojums no tā brīža (13.01.) situācijas Mazsalacā:

«Bode» saimniecības preču daļā	nav
«Miks», saimniecības preču daļā	nav (iespējams, būšot nākamnedēļ)
«Ūkis»	nav
«Plus punkts»	nav
«Ferrits»	nav
«X centrs»	nav
«Egītis»	nav
«Elvi»	nav
«Pūciņa»	nav
«Ripo»	nav
«Zile»	nav
Aptieka	nav
Pasts	nav
«Agroserviss»	nav
«Hedera»	nav

Kā redzat, izvēles iespējas ir, tikai jāzina, kur meklēt! Arī cenas bija pārsteidzoši dažādas, īpaši atstarotājiem, kas liekami ap roku.

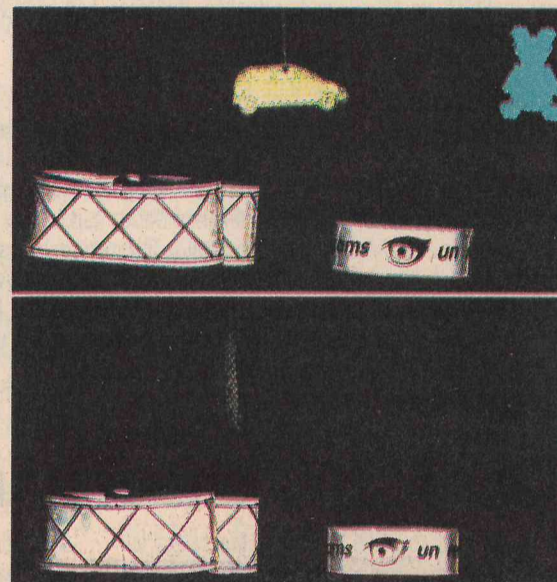
Testējam!

Bieži vien no šoferiņiem nākas dzirdēt par dažādu atstarotāju efektivitāti un atstarošanas spēju. Daži apgalvo, ka labi pamanāmi ir visu veidu atstarotāji, daži zvēr pie savas mašīnas stūres, ka vislabākie esot tie mīkstie, piekaramie, bet daudzi atzīst, ka vislabāk tomēr pamanīt gājēju, kam ap roku ir apliekamās atstarojošās

lentes. Kam taisnība? Lai to noskaidrotu, tika veikts neliels tests.

Cietie, piekaramie, kas mēdz būt dažādās krāsās. Veikala pārdevēja apgalvoja, ka krāsainie — zilie, zaļie un dzeltenie — atstarojot visliktāk, tāpēc izvēlējāties tieši šīs krāsas: zilu un dzeltenu.

Klāt tika pielikta ap roku apliekamā

Attēlos redzams, cik labi gaismu atstaro katrs no atstarotājiem. Tomēr piekaramie atstarotāji, šūpojoties pie jakas malas, ne vienmēr atrodas ar atstarojošo plakni pret mašīnas stāru kūļiem. Apakšējā attēlā cietie, piekaramie atstarotāji tika novietoti ar šauru maliņu pret mašīnas gaismām. Un čiks! Gājējs atkal sāp spēlēt paslēpes ar autobraucēju.

Balvas par svētku sajūtu radīšanu pilsētā

Pirms Ziemassvētkiem Mazsalacas pilsētas dome aicināja iestādes, uzņēmumus un darbavietas rūpīgāk saposies svētkiem un, greznojot savas mājas un darbavietas, pie viena piedalīties konkursā par visskaistāk pušķotajām vietām Mazsalacā. Konkursa rezultāti tika paziņoti Jaungada naktī īsi pēc pusnakts iestāšanās.

Kultūras centra vadītāja Dace Jurka stāsta:
— Šis konkurss mums jau ir tradīcija. Šogad mazsalaciešu centienus vērtēja žūrija — deputāti no kultūras komitejas Zaiga Ivāne, Mareks Bērziņš, Guntis Grantiņš un kultūras centra pārstāve Inese Tropa. Kritēriji: gaumīgums, gaišums un raksturīgākais Ziemassvētku noskaņai, kā arī atzinība tiem, kas no jauna pamanīti.

Komisija vērtēja tikai laikā no plkst. 18.00, kad jau satumsis. Balvās — dāvanu kartes no «X centrs», lai nākamajā gadā būtu vēl krāšņāki nami.

Ja tomēr Jaungada iestāšanās kņadā un raķešu blīkškos lāga nesadzirdējāt vai nebijāt klāt apbalvošanas brīdī, tad tagad kopā ar «Mazsalacietī» varat sveikt viņus vēlreiz!

Labākie konkursā «Ziemassvētki pilsētā»

Nominācijā «Privātmājas»

Inita Egle
Agita un Jānis Āboltiņi
Edgars Raudiņš
Brāļi Pudeļi
Induļa Āboltiņa privātmājas egle

Nominācijā «Iestādes un uzņēmumi»

pirmsskolas izglītības iestāde
Lailas Slotiņas frizētava
veikals «Krista»

vidusskolas Muižas ēka par 20.decembra Ziemassvētku īpašo noformējumu

Nominācijā «Dzīvojamās mājas» (tika sveiktas par skaistajām eglēm un spožajiem koku izgaismojumiem)

dzīvojamā māja «Parkmalī»
Baznīcas iela 20a
egle «Lauksalacā»

Arī kultūras centrs šogad bija jauki izgreznojis savu ēku ar zaļajiem zariem un mirdzošajām lampiņām tajos uz logu palodzēm; gaumīgi un skaisti bija izdekorēti arī ziņojumu logs. Kultūras centrs gan pats šogad no konkursa izstājās, lai kalpotu vienīgi par paraugu pārējiem mazsalacietiem.

Paldiesvārdu tas saka ikvienam, kas piedalījās un darīja 2005. gada nogali krāšņāku!

Labi braucam?

Jau labu laiciņu šāds braucamrīks netraucēti ripina pa Mazsalacas ielām. Varētu jau pasmieties un atzinīgi uzstāt tā radītājam uz pleca, sak, ne visi var uzmeistarot tādu «dampi!» Tomēr pārējie autovadītāji nebūt nav stāvā sajūsmā par šo meistarojumu, jo diemžēl paštaisītā «auto» ļoti apdraud pārējo pasažieru drošību, leņķi braucot bez jebkādam apgaismes ierīcēm arī diennakts tumšajā laikā. «Mazsalacietis» ir saņēmis vairākas sūdzības no vietējiem šoferiņiem par «gandrīz sadursmēm» ar šo paštaisīto braucamrīku. Dažam nācies strauji bromzēt pašā pilsētas centrā nakts melnumā, cits atkal gandrīz uzskrējis minētājam mobilim virsū, braucot lejā no «Pienotavas» kalna.

— Ar ko nodarbojas policija Mazsalacā, ka šitādi netraucēti braukā apkārt bez «uguniem», tiesībām un izietas skates? — dusmīgi jautā kāds «Mazsalacietis» lasītājs, kas vēlējas būt anonīms.

